

KLUB BEZPEČNÉHO KLIKU

RITA SINGULA

Klub bezpečného kliku

Rita Singula

Obsah

Vitajte v Klube bezpečného kliku	4
Výhra, ktorú nikto nevyhral	7
Správa, ktorá prestala byť vtipom	12
Drak menom SuperMax99	17
Fotka s tajnou mapou	22
Heslo pre najlepšieho kamaráta	27
Video, v ktorom to Ela nikdy nepovedala	32
Len jeden diamant navyše	37
Aj ty si členom klubu	41

Vitajte v Klube bezpečného kliku

Na vstup do niektorých klubov potrebuješ preukaz. Do iných tajné heslo. A sú aj také, kde musíš vedieť trafiť loptou do koša alebo upiecť palacinku bez toho, aby skončila na strope.

Klub bezpečného kliku je iný.

Nemá klubovňu, hoci sa môže stretnúť v detskej izbe, v triede aj pri kuchynskom stole. Nemá rovnošatu. Jeho členovia niekedy nosia papuče, inokedy kopačky a občas majú na tričku škvrnu od kakaa. A vôbec nemusia vedieť všetko o počítačoch.

Stačí, ak si všimnú chvíľu, keď niečo nesedí.

Možno podľa chyby v obrázku. Možno podľa toho, že sa ti zrazu nechce smiať s ostatnými. Niekedy je jedinou stopou pocit, že ťa niekto tlačí do rozhodnutia skôr, než sa stihneš nadýchnuť.

Možno správa kričí, že musíš kliknúť hneď. Možno sa niekto v hre vypytuje na vec, ktorú vedieť nepotrebuje. Alebo sa všetci smejú a tebe zrazu napadne, že jednému človeku asi do smiechu nie je.

Vtedy členovia klubu používajú štyri malé kroky. Volajú sa STOP.

Stoj. Prst môže chvíľu počkať.

Tajomstvá si stráž. Heslá, kódy a osobné údaje nie sú vstupenka do kamarátstva ani do výhry.

Over. Pozri sa ešte raz. Spýtaj sa. Nájdí, odkiaľ správa prišla.

Povedz. Zavolaj človeka, ktorému veríš. Aj keď si už klikol. Aj keď si sa pomýlil. Najmä vtedy.

V tejto knihe stretneš sedem detí a sedem obrazoviek, ktoré neukázali celú pravdu. Žiadne z detí nemá čarovný antivírus ani superpočítač. Majú oči, rozum, čudný pocit v bruchu a ľudí, za ktorými môžu prísť.

To na členstvo úplne stačí.

Prvá stopa už bliká na ďalšej strane.

Výhra, ktorú nikto nevyhral

Nina mala pred sebou posledných päť kamenných schodov. Na vrchole hernej veže sa v oblakoch prevaľovalo obrovské vajce. Nebolo obyčajné. Po škрупine mu behali farby ako po dúhe po letnej búrke.

„Ešte päť,“ zašepkala Nina a naklonila tablet, akoby tým mohla svojmu rytierovi pomôcť do kopca.

Štyri schody. Tri. Dva.

Na poslednom sedel kamenný chrlič. Rytierovi zostalo iba pol srdiečka a Nina už nemala ani jeden liečivý koláč. Chrlič otvoril papuľu. Nina rýchlo potiahla prstom doľava, rytier uhol a jeho meč cinkol o kameň.

Chrlič sa rozpadol na sivé kocky.

„Áno!“ vykrikla Nina tak hlasno, až sa z kuchyne ozvalo:

„Všetko v poriadku?“

„Len zachraňujem draka!“

Vajce sa zachvelo. Nina sa posunula bližšie k obrazovke. Chýbala jej už len jedna úroveň a dúhový drak bude jej. V tej chvíli vybuchli cez celú obrazovku konfety.

GRATULUJEME, NINA!

Pod nápisom poskakoval dúhový drak. Mal zlatú korunu a držal tabuľku s číslom 1 000.

Tisíc mincí.

Nina si ich v duchu premenila na dračie sedlo, tri plášte a najmenej sedemnášť liečivých koláčov. Pod dra-

kom sa rozbehli červené hodiny.

ZOSTÁVA 59 SEKÚND.

Objavilo sa veľké zelené tlačidlo: PREVZIAŤ VÝHRU.

Nina ťukla.

Hra si vypýtala telefónne číslo. Nina ho nevedela naspamäť, ale mamin telefón ležal na kuchynskej linke. Vyskočila z postele.

Hodiny ukazovali 46 sekúnd.

V kuchyni mama krájala mrkvu do polievky. Nina načiahla ruku k telefónu, no na tablete sa objavila ďalšia veta.

Pošleme vám tajný kód. Napíšte ho sem. Nikomu ho neukazujte.

„Tajný?“ zamrmlala Nina.

Drak na obrázku mával labou. Jednou, druhou, treťou, štvrtou... Nina prižmúrila oči. Spod brucha mu trčala ešte jedna zelená noha.

„Mami, koľko nôh má drak?“

Mama prestala krájať. „V rozprávke? Koľko autor potrebuje. Prečo?“

Hodiny ukazovali 31 sekúnd. Tlačidlo začalo blikať.

Nina mala pocit, že jej čísla skáču rovno do brucha. Tridsať. Dvadsaťdeväť. Dvadsaťosem. Ak teraz začne vysvetľovať, výhra zmizne.

Potom si spomenula na slovo, ktoré viselo na nástenke pri stole.

STOP.

Najprv Stoj.

Nina položila tablet na linku. Nie jemne, ale dosť rýchlo na to, aby lyžička pri dreze poskočila.

„Toto chce tvoje číslo a kód,“ povedala. „A veľmi sa ponáhľaj.“

Mama si utrela ruky a pozrela sa na obrazovku. Hodiny práve preskočili na deväť sekúnd.

„Čo sa stane, ak ich necháme dôjsť?“ spýtala sa.

„Prídem o tisíc mincí.“

„Ale tie mince si predtým mala?“

Nina sa zamyslela. „Nie.“

Päť. Štyri. Tri.

Obe sa dívali, ako čísla dobehli k nule. Okno nezmizlo. Namiesto neho sa objavil nový nápis:

POSLEDNÁ ŠANCA! EŠTE 59 SEKÚND.

Hodiny sa rozbehli odznova.

Nina otvorila ústa. Potom sa rozosmiala. „Veď ony klamú aj o poslednej šanci!“

Mama sa nedotkla zeleného tlačidla. Najprv s Ninou skontrolovali, či okno naozaj patrí k hre. Malo inú farbu než zvyšok obrazovky a v rohu nebolo meno herného štúdia. Keď ho Nina zavrela malým krížikom, pod ním sa objavila jej rozhraná veža presne tam, kde ju opustila.

„Čiže tá výhra len ležala na hre ako papierik na okne,“ povedala Nina.

„A dúfala, že sa budeš dívať na konfety, nie na to, čo od teba chce,“ odvetila mama.

Nina cítila, ako jej búšenie v bruchu ustupuje. Ešte

pred chvíľou sa bála, že o niečo príde. Teraz videla, že nič nezískala a nič nestratila. Mamin telefón zostal tam, kam patrila, a kód ostal tajný.

Mama prikývla. Ukázala Nine správu, ktorá prišla na telefón. Stálo v nej, že kód nesmie nikomu prezradiť. Kto ho získa, mohol by sa dostať do jej účtu.

„Kód je ako kľúč,“ povedala mama. „Slušná výhra od teba nepýta kľúč od cudzích dverí.“

Spolu okno zavreli. Chvíľu hľadali malé sivé tlačidlo na nahlásenie a poslali správu správcovi hry. Nina potom vrátila tablet do izby.

Dúhové vajce stále čakalo na veži. Bez konfiet. Bez tisíc mincí. Nina dokončila poslednú úroveň s jedným srdiečkom a bez liečivého koláča.

Vajce puklo. Von vykukol maličký dúhový drak. Mal štyri nohy.

Nina ich pre istotu spočítala dvakrát. Drak zakaždým netrpezlivo prešliapol, akoby sa čudoval, čo na ňom tak dlho skúma.

Na druhý deň ukázala Nina draka spolužiakom. Keď sa jej Samo spýtal, ako ho získala, odvetila:

„Pomaly. A jednu výhru som pritom nechala prehrať.“

Samo nechápavo zdvihol obočie.

Nina sa usmiala. „Keď ťa výhra naháňa, ty sa zastav.“

Správa, ktorá prestala byť vtipom

Paľo preletel ponad kozu ako pokrčené lietadlo. Jedna noha mu vyletela doľava, druhá doprava a rukami mával tak prudko, až Adam čakal, že naozaj vzlietne.

Nevzlietol. Dopadol na mäkkú žinenku, odkotúľal sa a hneď sa posadil.

„Pekný let,“ zasmial sa Paľo sám na sebe.

Zasmiala sa celá telocvičňa. Aj pani učiteľka sa usmiala, keď skontrolovala, či je v poriadku. Potom prikázala deťom zaradiť sa a cvičenie pokračovalo.

Večer Adamovi pípol triedny chat. Niekoľko zachytil Paľov let na fotografii. Presne tú chvíľu, keď mal líca nafúknuté, oči privreté a končatiny na všetky strany.

Tomáš mu na hlavu dokreslil modrý klobúk.

Adam sa zasmial. Pridal by sa aj Paľo. Veď sa smial už v telocvični.

O chvíľu pribudli zelené fúzy. Potom bublina s nápisom KRÁĽ KOZY. Správy poskakovali jedna cez druhú. Adam otvoril obrázok so smajlíkmi a vybral ten, ktorý sa váľal od smiechu.

Kým ho stihol odoslať, objavila sa nová správa.

Paľo opustil chat.

Adamov prst zostal nad obrazovkou.

„To sa dá?“ zamrmľal. Z triedneho chatu predsa nikto neodchádzal. Bolo tam zadanie z matematiky, termíny výletov aj dôležité hlasovania o tom, či sú lepšie syrové alebo kečupové chrumky.

Prišla ďalšia upravená fotka. Tentoraz bez klobúka. Nieкто Paľovi cez tričko napísal škaredú prezývku.

Adamovi už obrázok nepripadal smiešny. V telocvični sa všetci zasmiali spolu s Paľom. Teraz sa smiali bez neho.

Správy sa zrýchľovali. Keď Adam začal písať PRESTANTE, zmazal to. V chate bolo dvadsať detí. Čo ak sa pustia aj doňho? Čo ak napíše niečo zlé a celé to ešte zhorší?

Položil telefón na stôl. Stoj.

Nemusel vyhrať hádku s celou triedou. Nemusel odpovedať vôbec.

Urobil snímky obrazovky. Na prvej bolo vidieť pôvodnú fotografiu, na ďalších mená a správy. Potom chat stíšil, aby mu každé nové pípnutie neposkočilo až v hrudi.

Otvoril súkromnú správu Paľovi.

Najprv napísal: Nevšímaj si ich. To však znelo, akoby sa nič nedialo. Zmazal to.

Potom skúsil: Prečo si odišiel? Aj to zmazal. Odpoveď predsa poznal.

Napokon napísal: Videl som tie správy. Nie je to tvoja vina. Zajtra to poviem pani učiteľke.

Dlho sa nič nedialo. Potom sa pri správe ukázala malá značka prečítania.

Dobre, odpísal Paľo.

Na druhý deň stál Adam pred triedou o desať minút skôr. Pani učiteľka Kováčová vyberala zo skrine zošity.

„Môžem vám niečo ukázať?“ spýtal sa.

Hlas sa mu pri poslednom slove trochu zlomil. Pani učiteľka však telefón nechytla a nezačala hneď volať vinníkov. Sadla si vedľa neho a nechala Adama rozprávať.

Pozrela si snímky. „Urobil si dobre, že si ich odložil a neodpovedal ďalším útokom,“ povedala. „Postaráme sa o to tak, aby Paľo nemusel stáť pred triedou a obhajovať sa.“

Adam priznal aj to, že sa na prvom obrázku zasmial. Čakal, že tým pokazí všetko dobré, čo urobil potom.

„Smiech z teba nerobí vinníka navždy,“ povedala pani učiteľka. „Dôležité je, že si si všimol zmenu a nepridal ďalšiu správu.“

Adam jej poslal snímky do školskej správy a zo svojho telefónu ich potom odstránil. Nechcel, aby sa z dôkazu stala ďalšia kópia putujúca po triede.

Spolu poslali dôkazy správcovi školského chatu. Pani učiteľka potom zavolať rodičom detí, ktoré obrázky posielali. Na triednickej hodine nepremietla Paľovu fotku ani nepovedala, aby sa všetci otočili k nemu. Na tabuľu nakreslila iba snehovú guľu.

„Čo sa stane, keď ju každý trošku zväčší?“ spýtala sa.

„Vznikne obrovská,“ povedala Hanka.

„A čo ak ju nikto nezastaví?“

Trieda stíchla.

Paľo sedel v poslednej lavici a nemusel nič vysvetľovať. Pani učiteľka nepovedala, kto jej ráno

ukázal správy, ani nevyzvala Paľa, aby pred publikom odpúšťal. Mohol iba počúvať ako ostatní.

Poobede sa hral na dvore futbal. Adam vyberal hráčov do družstva. Paľo stál pri plote a špičkou topánky posúval kamienok.

„Paľo, ideš k nám?“ zavolať Adam.

Paľo zdvihol hlavu. „Aj keď lietam ako pokrčené lietadlo?“

„Vo futbale sa lieta menej,“ povedal Adam. „Aspoň dúfam.“

Paľo sa prvý raz za celý deň usmial a pribehol.

Pri prvej prihrávke netrafil loptu a obaja sa zasmiali. Tentoraz Paľo tiež. Rozdiel sa nedal odmerať smajlíkom, no Adam ho cítil.

Adamovi večer znovu pípola chat. Tentoraz v ňom bola iba úloha z matematiky. Smajlík, ktorý sa váľal od smiechu, stále čakal medzi poslednými použitými. Adam ho odtiaľ vymazal.

Keď sa smeje každý okrem jedného, už to nie je vtip.

Drak menom SuperMax99

Drak chrľil modrý oheň a Lukášov rytier mal štít deravý ako sitko. Za ním sa ozývalo dupanie troch kamenných obrov.

„Tak toto je koniec,“ povedal Lukáš.

Vtom zhora zoskočil bojovník v čiernom brnení. Nad hlavou mu svietilo meno SuperMax99. Hodil Lukášovi zlatý štít, otočil sa k obrom a jediným úderom rozsekol reťaz, ktorá držala padací most.

Obri spadli do priekopy. Drak odletel. Na obrazovke vybuchol nápis VÝPRAVA SPLNENÁ.

SuperMax99: Dobrý boj, MalýRys!

MalýRys bola Lukášova herná prezývka. Vybral si ju, lebo rys dobre vidí aj v tme. SuperMax99 zasa vedel nájsť každé dračie vajce, tajnú chodbu aj poklad. Za posledný týždeň spolu vyhrali tri výpravy.

MalýRys: Vďaka za štít.

SuperMax99: Nechaj si ho. Kamaráti si pomáhajú.

Lukáš si zlatý štít otočil zo všetkých strán. Bol vzácny. Taký by sám získaval celý mesiac.

Na ďalší deň sa SuperMax99 spýtal, ako sa Lukáš naozaj volá.

MalýRys: Rys Rysovič.

SuperMax99: Ha-ha. Ja som Max. Koľko máš rokov?

Lukáš napísal, že dosť na lov drakov. Max poslal smejúceho draka a pustili sa do ďalšej výpravy.

Otázky však pokračovali. Z ktorého je mesta? Do

ktorej školy chodí? Má školskú mikinu s menom? Mohol by sa v nej ofotiť?

Lukáš odpovedal iba hernými nezmyslami. Býva v Hmlovom lese. Chodí na Akadémiu lovcov slimákov. Jeho triedna učiteľka je trolka Berta.

SuperMax99 sa smial. Potom pripomenul zlatý štít.

SuperMax99: Veď sme kamoši. Ja som ti niečo dal. Ty mi neveríš?

Lukášovi štít zrazu pripadal ťažší, hoci bol iba z farebných bodiek. Mal pocit, že zaň niečo dlhuje.

V sobotu dopoludnia našli veľké fialové vajce. Keď sa otvorilo, vyskočil z neho drak s ušami ako králik. Lukáš sa smial tak, že skoro spadol zo stoličky.

SuperMax99: Mám pre teba aj skutočné dračie prekvapenie.

MalýRys: Aké?

SuperMax99: Príď o tretej k ihrisku pri škole. Sám. Rodičom o tom nehovor, lebo prekvapenie by sa pokazilo.

Lukáš prestal smiať.

V bruchu sa mu rozsvietila malá červená kontrolka. Max nevedel, do ktorej školy chodí. Ale vedel, že pri nej je ihrisko? Alebo to iba hádal? A prečo by sa prekvapenie pokazilo, keby o ňom vedel otec?

Na obrazovke pribudla správa.

SuperMax99: Platí? Nezdržuj, musím ísť.

Lukáš položil ruky do lona. Stoj. Neodpísal áno ani nie. Nevyzvedal, čo je to za prekvapenie. Vstal a odnie-

sol tablet do obývačky.

Otec skladal bielizeň. Jednu ponožku držal v ruke a márne hľadal jej dvojča.

„Môžem ti ukázať celý rozhovor?“ spýtal sa Lukáš.

Otec položil ponožku. Čítal pomaly, od prvej otázky až po tajné stretnutie. Nekričal. Nevzal Lukášovi tablet.

Lukáš čakal zákaz hrania. „Nemal som sa s ním vôbec rozprávať?“ spýtal sa.

„V hrách sa ľudia rozprávajú,“ povedal otec. „Ty si mu nedal meno, školu ani fotku. A keď chcel stretnutie potajomky, prišiel si. Vtedy sa hra končí a pomáha dospelý.“

Lukášovi povolili ramená. Červená kontrolka v bruchu ešte blikala, ale už tam nebola sama.

„Som rád, že si prišiel,“ povedal. „Čo ti na tom nese-delo?“

„Chce, aby som to pred tebou tajil. Dobrý kamarát by to nechcel.“

„Presne.“

Spolu urobili snímky správ. SuperMax99 stále písal.

SuperMax99: Tak čo?

SuperMax99: Zlatý štít mi môžeš vrátiť.

Lukášovi bolo štítu ľúto. Otec mu však pripomenul, že darček nie je zmluva a nikto si ním nekupuje jeho meno, fotografiu ani stretnutie. Hráča nahlásili a zablokovali. Potom zmenili nastavenie tak, aby Lukášovi mohli písať iba ľudia z jeho zoznamu.

Otec sa nepokúšal zistiť, kto sa za prezývkou skrýva,

ani mu neodpísal z Lukášovho účtu. Správy odovzdali správcovi hry a tým sa ich pátranie skončilo. „Našou úlohou je dostať teba do bezpečia,“ povedal. „Nie hrať sa na tajných agentov.“

Zlatý štít zostal v hernej výbave. Lukáš ho tam však nenechal. Vymenil ho za obyčajný drevený, ktorý si vybojoval sám.

Na ďalšie dve správy od zablokovaného hráča už čakal iba prázdny priestor. Lukášovi napadlo, že neodpovedať nie je neslušné, keď sa niekto snaží prekročiť jeho hranice. Nemusel vysvetľovať, presviedčať ani dokazovať odvahu. Stačilo zavrieť dvere, ktoré sa niekto pokúšal otvoriť cudzím darčekom.

Večer sa pripojil spolužiak Denis. V hre sa volal KapitánPapuca.

„Kto si?“ napísal Denis zo žartu.

Lukáš odvetil: „Viem, kto si v triede aj v hre. To je výhoda.“

Potom spolu vyrazili za králičím drakom. Herná prezývka totiž ešte nie je občiansky preukaz.

Fotka s tajnou mapou

Elina sopka bola hotová. Mala čierne skalnaté svahy, tri papierové palmy a kráter naplnený červenou penou. Keď Ela nasypala do otvoru poslednú lyžičku prášku, láva sa prevalila cez okraj a pomaly tiekla k malej plastovej koze.

„Zachráň obyvateľstvo!“ zvolala Hanka a kozu odsunula.

Dievčatá stavali model celé popoludnie. Teraz ho mali odfoťiť a poslať do triedneho hlasovania. Ela sa postavila na stoličku, aby sa jej do záberu zmestil aj dym z vaty.

„Usmej sa,“ povedala Hanka.

„Počkaj, práve zívam.“

Telefón cvakol. Ela si fotografiu pozrela. Sopka vyzerala obrovská. Červená láva žiarila a koza utekala o život.

„Dokonalé.“

Otvorila školskú aplikáciu.

„Nie je dokonalé,“ povedala Hanka. „Ja tam vyzerám, akoby som chcela prehltnúť celú sopku.“

Ela sa zasmiala. „Veď si vzadu. Nikto si ťa nevšimne.“

Hanka jej vzala telefón, priblížila obrázok a ukázala na svoju zívajúcu tvár. „Ja som si ma všimla.“

Ela už chcela urobiť nový záber, keď Hanka priblížila fotografiu ešte viac.

„Pozri. Tajná mapa.“

Za sopkou ležala na stole škatuľa. Na boku mala biele nálepku s Elinou adresou. Vedľa nej visel na korkovej tabuli rozvrh s názvom školy. A na stoličke bola prehodená Elina medaila z behu. Dalo sa na nej prečítať celé meno.

„Tri stopy,“ povedala Hanka detektívnym hlasom.

Ela stiahla telefón k sebe. „Nikto nebude približovať pozadie.“

„My sme ho práve priblížili.“

To bola pravda. Ela sa znovu pozrela na fotografiu, tentoraz nie ako autorka najkrajšej sopky v tretej B, ale ako detektívka. Na parapete uvidela papierik s otcovým telefónnym číslom. V lesklom plechu na pečenie sa odrážala časť izby. Pri náhľade fotografie svietila malá značka polohy.

„Päť stôp,“ povedala Ela.

„Šesť,“ namietla Hanka a ukázala na seba. „Moja tvár. Aj keď by som práve nezívala, mala by si sa ma spýtať.“

Ela sklopila telefón. Chcela obrázok poslať rýchlo, kým pena na sopke vyzerala ako čerstvá láva. Teraz však vedela, že fotografia ukazuje aj veci, ktoré odfotiť nechcela.

„Takže operácia Čisté pozadie,“ vyhlásila.

Hanka si z papiera vystrihla detektívnu lupu a držala ju pred každou stopou. „Adresa: schovať. Škola: schovať. Telefónne číslo: schovať. Katastrofálny účes fo-

tografky: môžeme ponechať.“

„Hej!“ Ela si uhladila vlasy a až potom sa zasmiala.

Otočili škatuľu nálepkou k stene. Rozvrh zakryli farebným výkresom. Medailu odložili do zásuvky a papierik s telefónnym číslom pod magnet. Plech premiestnili z dosahu. Potom Ela v nastavení fotografie vypla pridávanie polohy.

„A teraz ty,“ povedala Hanke. „Chceš byť na fotke?“

Hanka si napravila cop. „Áno. Ale nebudem zívať.“

Ela držala telefón, kým sa Hanka postavila vedľa modelu. „Môžem?“

„Môžeš.“

Cvak.

Prvý nový záber pokazila pena, ktorá už stiekla na podložku. Pri druhom Hanka žmurkla. Pri treťom sa plastová koza prevrátila rovno do lávy.

„To je dramatické,“ povedala Ela.

„To je uvarená koza,“ odvetila Hanka.

Utreli podložku, kozu postavili na papierový kopec a pripravili poslednú dávku peny. Ela už necítila, že musí obrázok odoslať okamžite. Hlasovanie sa končilo až večer. Päť minút navyše bolo lacnejších než mapa ich súkromia.

Pred odoslaním si nový záber prezreli od jedného rohu k druhému. Sopka. Koza. Palmy. Hanka s normálne zatvorenými ústami. Za nimi iba modrý výkres, na ktorom plávali tri žlté ryby.

„Nula tajných stôp,“ povedala Ela.

Ela ešte otvorila náhľad správy. Pod fotografiou nebola značka polohy. Hanka prikývla až potom. Kontrola nebola trest za krásny obrázok. Bola to posledná časť jeho výroby, podobne ako zotrieť lepidlo zo stola.

Pred stlačením odoslať sa Ela ešte raz spýtala: „Hanka, stále súhlasíš?“

„Stále. A keby som si to rozmyslela?“

„Urobíme záber iba so sopkou.“

Hanka zdvihla papierovú lupu ako kráľovské žezlo. „Fotografia schválená.“

Ela ju odoslala až vtedy. Na displeji sa objavila malá značka doručenia a nič iné sa nestalo. Žiadna siréna, žiadne konfety. Práve obyčajnosť tej chvíle bola príjemná: zdieľali iba to, čo zdieľať chceli.

Na druhý deň vyhrala ich sopka triedne hlasovanie o jeden bod. Pani učiteľka premietla fotografie všetkých modelov. Keď sa na plátne objavila Elina, Hanka do nej štuchla lakťom.

„Nikto nevie, kde bývaš,“ zašepkala. „Ale všetci vedia, že vieme zachrániť kozu.“

Na obrázku stála plastová koza v bezpečnej vzdialenosti od lávy. Ela sa usmiala. Najlepší záber nebol ten, na ktorom bolo vidieť najviac.

Pred odoslaním skontroluj aj to, čo si odpotiť nechcel.

Heslo pre najlepšieho kamaráta

Mišo nakreslil Olivera ako kapitána vesmírnej lode. Mal striebornú prilbu, červený plášť a na pleci laserového škrečka.

„Prečo škrečka?“ spýtal sa Oliver.

„Lebo mačku má každý.“

Sedeli pri stole v školskej družine a kreslili v aplikácii, ktorá vedela ich obrázky rozohýbať. Oliverov škrečok práve vystrelil zelený lúč a prepálil dieru do mesiaca.

„Pošli mi ho,“ povedal Oliver.

Mišo otvoril spoločný priečinok. „Hotovo.“

Oliver sa obzeral, či ich niekto nepočúva. „Najlepší kamaráti pred sebou nemajú tajomstvá, však?“

„Jasné.“

„Tak ti poviem heslo. Keby som raz chýbal, môžeš dokončiť moje obrázky.“

Zašepkal Mišovi do ucha krátke slovo a dve čísla. Mišo cítil, akoby práve dostal kľúč od tajnej základne.

„Tak aj ja tebe,“ povedal. Prezradil svoje heslo.

Oliver si ho napísal na malý papierik, aby ho nezaбудol. Papierik zložil a zasunul do vrečka peračníka.

Na druhý deň vošiel do triedy pán učiteľ Benko s nezvyčajne vážnou tvárou.

„Kto včera poslal do spoločného priečinka túto kresbu?“ spýtal sa.

Na tabuli sa objavil obrázok. Bol na ňom pán učiteľ s oslími ušami, obrovským bruchom a nápisom, ktorý

vôbec nebol smiešny. Pod obrázkom svietilo meno autora: Mišo K.

Všetky hlavy sa otočili.

„Ja som to nebol!“ vyhrkol Mišo.

Pán učiteľ obrazovku vypol. „Porozprávame sa po hodine.“

Mišo sa pozrel na Olivera. Ten zbledol.

Cez prestávku ho Mišo zatiahol k oknu. „Ty si to urobil.“

„Nie!“

„Mal si moje heslo.“

„Ja by som ti toto nespravil.“

„Tak kto?“

Oliver si chytil peračník. Zips bol otvorený. Papierik s heslom vnútri nebol.

„Včera si ho po mne požičal bratranec,“ povedal potichu. „Chcel fixku.“

Miša pálili líca. „A nechal si mu moje heslo?“

„Nechal som ho na papieriku. Nevedel som, že—“

„To je to isté!“

Otočil sa a odišiel. Celú ďalšiu hodinu však nepočul skoro nič. Vedel, že kresbu neurobil Oliver. Vedel aj to, že heslo dal z ruky sám. Ak povie pravdu, možno mu mama aplikáciu zakáže. Ak ju nepovie, pán učiteľ mu nebude veriť.

Po vyučovaní stál Oliver pred kabinetom.

„Poviem to s tebou,“ povedal.

Pán učiteľ ich nechal rozpovedať celý príbeh. Nepre-
rušil ich, ani keď Mišo priznal výmenu hesiel.

„Heslo sa správa ako kľúč,“ povedal napokon. „Keď
ho skopíruješ, nevieš, koľko kópií už chodí po svete.
Najprv zabezpečíme účet. Potom vyriešime obrázok.“

Zavolali Mišovej mame. Mišo čakal krik, no mama
povedala iba: „Som rada, že to riešime hneď.“

V nastaveniach odhlásili všetky cudzie zariadenia.
Krátke heslo nahradili dlhou vetou, ktorú Mišo poznal,
ale nikomu ju nepovedal. Zapli potvrdenie nového
prihlásenia cez rodiča. Pán učiteľ odstránil kresbu
zo spoločného priečinka a porozprával sa s Oliverovým
bratrancom a jeho rodičmi.

Nešlo to jedným kliknutím. Najprv nevedeli nájsť zo-
znam prihlásených zariadení. Mama otvorila pomoc da-
nej služby a Mišo podľa obrázkov našiel správnu mož-
nosť. Potom čakali na správu, že zmena hesla prebehla.
Minúta bola zrazu dlhšia než celá vyučovacia hodina.

Keď sa účet otvoril znova, Mišo skontroloval spoloč-
ný priečinok. Kresba bola preč. V zozname zostal iba je-
ho tablet a mamin telefón na potvrdenie. Až vtedy sa na-
dýchol tak hlboko, že ho zaboľeli rebrá.

„Myslel som, že mi aplikáciu zakážeš,“ povedal ma-
me.

„Keby si sa bál prísť, účet by zostal otvorený cudzie-
mu človeku,“ odvetila. „Chybu opravujeme spolu. Hes-
lo si odteraz strážiš ty.“

Mišo potom napísal pánovi učiteľovi krátke ospra-

vedlnenie. Nevzal na seba cudziu kresbu, ale priznal, že heslo rozdal a tým otvoril účet. Pán učiteľ odpísal, že rozdielu rozumie. Oliver sa ospravedlnil tiež, lebo papierik neochránil.

Bratranec musel kresbu vysvetliť svojim rodičom sám. Mišo s Oliverom pri tom neboli. Ich úlohou nebolo vymyslieť mu trest. Ich úlohou bolo zavrieť rozmnožený kľúč a napraviť, čo sa napraviť dalo.

Na druhý deň si Oliver prisadol k Mišovi v družine. Položil pred neho kartónový odznak. Bolo na ňom napísané NAJLEPŠÍ PILOT a pod tým nakreslený laserový škrečok.

„To je dôkaz kamarátstva,“ povedal Oliver. „A nedá sa s tým prihlásiť.“

Mišo vytiahol z tašky druhý odznak. Vyrobil ho doma. Oliverov hlásal VELITEĽ ŠKREČKOV.

Chlapci si ich pripli na tričká.

„Takže už predomnou máš tajomstvá?“ spýtal sa Oliver.

„Jedno,“ povedal Mišo. „Heslo.“

Oliver prikývol. „Správne.“

Kamarátovi verím. Heslo si strážim.

Video, v ktorom to Ela nikdy nepovedala

Sára mala počas veľkej prestávky presne jeden plán: zjesť rožok skôr, než jej ho spolužiak Filip znovu vymení za jablko.

Potom jej pípól telefón.

Vo videu stála Ela pred školskou jedálňou. Tvárila sa vážne a jej hlas povedal: „Dnešný obed chutí ako ponožka, ktorú nosorožec zabudol v telocvični.“

Video trvalo päť sekúnd.

Sára vyprskla od smiechu tak prudko, až jej omrvinka pristála na displeji. Kuchárka pani Marta práve niesla okolo tácku s hrnčekmi. Keby to počula, určite by sa nasmiala.

Pod videom blikala šípka na preposlanie. Sára vybrala Filipa, Hanku a Adama. Takú vetu si predsa nemohla nechať pre seba.

Pustila si video ešte raz.

Ponožka. Nosorožec. Telocvična.

Pri slove „nosorožec“ sa Eline pery pohli čudne. Na okamih zostali zatvorené, hoci hlas pokračoval. Potom poskočili dopredu, akoby video jednu omrvinku času prehltilo.

„Čo pozeráš?“ spýtal sa Filip. Už držal v ruke jablko a podozrivo sa díval na Sárin rožok.

Sára mu video ukázala.

„Pošli!“ povedal. „Pošlem ho bratovi.“

„Počkaj. Odkiaľ je?“

Filip pokrčil plecami. „Od Roba.“

Robo ho dostal od Lenky, Lenka od niekoho zo štvrtej A a štvrtáci vraj od piataka. Pôvodný záznam nemal nikto.

Sára zamkla telefón. „Najprv sa spýtam Ely.“

Prst ju ešte svrbil od preposielania. Keby video poslala trom ľuďom a každý z nich ďalším trom, do obeda by ho mala polovica školy. Predstavila si chodbu plnú detí, ktoré na Elu hovoria „ponožka“, hoci sa jej nikto nespýtal jedinú otázku.

Správu nechala otvorenú, ale neposlala ju ďalej. Potrebovala ukázať pôvod, nie vyrábať ďalšie kópie.

„Veď ju počuješ.“

„Počujem hlas. Ale pery nepočujem.“

Filip sa zatváril, akoby to bola najčudnejšia veta dňa. Vrátil jej rožok bez boja.

Ela sedela na schodoch pri knižnici a čítala si. Keď Sára prišla, nezapla video nahlas a nestrčila jej ho pred tvár.

„Koluje jedno video,“ povedala. „Vyzerá, akoby si v ňom hovorila niečo o obede. Vieš o ňom?“

Ela si ho pozrela. Najprv sa zamračila, potom vypleštila oči. „Toto som nikdy nepovedala. Tá chodba je zo školskej scény!“

Pred mesiacom natáčali pozvánku na karneval. Ela v nej hrala reportérku a oznamovala, že masky budú mať súťaž v telocvični. Nieкто jej hlas nahradil a obraz skrátil.

„Máš pôvodné video?“ spýtala sa Sára.

„Mala ho pani učiteľka.“

Našli ju v kabinete. Pani učiteľka otvorila školský priečinok a pustila celý záznam. Ela na tom istom mieste hovorila: „Karneval bude v piatok a najlepšia maska vyhrá v telocvični.“ Pohyb pier sedel s každým slovom.

Sára položila oba záznamy vedľa seba. V upravenom videu sa tieň pri Elinej brade na okamih rozmazal. Hlas znel podobne, ale pri nádychu bol neprírodný tichý. Jedna stopa by ju možno nepresvedčila. Spolu s pôvodným videom však ukázali, čo sa stalo.

„Takže upravená verzia si požičala Elinu tvár,“ povedala pani učiteľka. „A hlas, ktorý sa na ňu iba podobá.“

Sára ukázala správu, od koho video dostala. Pani učiteľka požiadala správcu školského chatu, aby ho odstránil, a napísala triedam krátke upozornenie bez zverejnenia ďalšej kópie. Deti mali upravené video zmazať a neposielať ho ďalej.

„Ale veď je očividne falošné,“ povedal Robo, keď sa vrátili do triedy.

„Mne očividné nebolo,“ priznala Sára. „Uverila som mu, kým som sa nepozrela znova.“

Aj ona skoro stlačila šípku. Priznať to nebolo príjemné, no bolo to pravdivejšie než tvrdiť, že pascu odhalila na prvý pohľad.

Robo sklopil telefón. „Ja som ho už poslal bratovi.“

„Tak mu pošli, čo sme zistili, a popros ho, aby ho zmazal,“ povedala pani učiteľka. Chyba sa nedala odvolať jedným kúzlom, ale dala sa prestať rozmnožovať.

Robo odišiel napísať bratovi.

Po obede vyšla pani Marta z kuchyne s veľkou varechou. Sára na okamih stuhla. Kuchárka však ukázala na obrazovku, kde pani učiteľka pustila pôvodnú karnevalovú pozvánku.

„Takže moja polievka nechutí ako ponožka?“ spýtala sa pani Marta Ely.

Ela ochutnala lyžicu. „Nie. Ani ako nosorožec.“

Pani Marta sa zasmiala. „To sa mi uľavilo. Nosorožce sa varia veľmi dlho.“

Sára si otvorila správu s upraveným videom. Namiesto preposlania stlačila odstrániť.

Rožok jej medzitým zmizol.

„Filip!“

Filip už utekal po chodbe a mával jablkom. Toto bola pravá udalosť. Sára ju videla na vlastné oči. Aj tak sa za ním rozbehla až po tom, čo si skontrolovala prázdny obrúsok.

Najprv over. Potom zdieľaj.

Len jeden diamant navyše

Teova vesmírna záhrada mala všetko. Modré stromy rástli koreňmi nahor. V jazere plávali ryby s lampášmi na chvostoch. Po chodníku sa prechádzal robotický záhradník a každú chvíľu sa potkol o vlastnú krhlu.

Chýbala iba mesačná ruža.

Teo pre ňu pripravil miesto uprostred záhrady. Kúpil semienko za herné mince, postavil sklenenú kupolu a nazbieral štyri diamanty. Ruža však potrebovala päť.

„Jeden,“ povedal Teo. „Chýba mi jeden maličký diamant.“

Na obrazovku priletel zlatý robot. Mal úsmev od jedného kovového ucha k druhému.

POSLEDNÁ ŠANCA!

Pod ním sa objavil balíček desiatich diamantov. Veľké žlté tlačidlo s cenou zaberalo skoro polovicu obrazovky. V rohu tikali hodiny: 00:29.

„To je znamenie,“ zašepkal Teo.

Robot zamával tabuľkou: TVOJI KAMARÁTI UŽ NAKÚPILI. NEZAOSTÁVAJ!

Teo si predstavil, ako mesačná ruža rozkvitne. Jej lupene sa mali v noci meniť na malé strieborné motýle. Čakal na to celý týždeň.

Na odmietnutie našiel iba drobný sivý krížik. Trikrát sa netrafil. Hodiny ukazovali osemnásť sekúnd.

Priložil prst na žlté tlačidlo.

Mama s otcom zaviedli pravidlo, že každý nákup

v hre sa najprv pýta. Ale toto bola posledná šanca. Kým by dobehol do kuchyne, zmizla by. A cena vyzerala malá. Menšia než džús.

Jedenásť sekúnd.

Teovi sa zdalo, že nerozhoduje on. Rozhodujú hodiny. Robot. Obrovské tlačidlo. Všetci neznámi „kamaráti“, ktorí vraj už nakúpili.

Odtiahol prst.

„Stoj,“ povedal nahlas.

Hodiny tikali ďalej, ale Teo už nie. Položil zariadenie na stôl a odbehol za rodičmi.

Keď sa vrátili, ponuka bola preč. Mesačná ruža zostala zamknutá.

„Zmeškal som ju,“ povedal Teo.

Vtom zlatý robot priletel znova. Tentoraz mal pirátsku pásku cez oko.

TAJNÁ PIRÁTSKA PONUKA! POSLEDNÁ ŠANCA!

Hodiny začali od 00:29.

Teo sa rozosmial. „Má veľa posledných šancí.“

Pirátsku ponuku zavreli. O chvíľu priletela ružová raketa s nápisom, že balíček je teraz „iba pre najrýchlejších“. Keď zmizla, zlatý robot sa vrátil v kuchárskej čiapke. Každý kostým tvrdil to isté: rozhodni sa skôr, než stihneš premýšľať.

Teo si začal ponuky počítať. Pri štvrtej už ho neťahali k tlačidlu. Pripadali mu ako susedov pes, ktorý šteká na každý bicykel a zakaždým predstieral, že práve zachrá-

nil ulicu.

Otec skúsil ponuku zavrieť. Krížik bol taký malý, že sa ani on na prvý raz netrafil. Mama otvorila rodičovské nastavenia. Spoločne zapli potvrdenie každého nákupu a vyplí ukladanie platobných údajov v hre.

Možnosti nehľadali podľa jedného presného návo-
du. Prešli pomoc hry a nastavenia zariadenia, kým našli ochranu, ktorá fungovala u nich. Teo čítal názvy tlačidiel nahlas. Chcel vedieť, čo sa zmenilo, nie iba odovzdať za-
riadenie a čakať.

„Prečo to tlačidlo tak svieti?“ spýtal sa Teo.

„Aby si si ho všimol skôr než otázku, či ho naozaj chceš stlačiť,“ povedala mama.

„A tie hodiny?“

„Aby si nemal čas premýšľať,“ odvetil otec.

Teo si znovu prezrel záhradu. Zlatý robot zmizol, no prázdne miesto pre ružu zostalo. Klepol na zamknutú rastlinu a tentoraz si prečítal aj malé písmená pod ňou.

Diamant možno získať v Zajtrajšej výprave za komé-
tou.

„Takže sa dá vyhrať,“ povedal.

„Zajtra,“ prikývla mama.

To slovo sa Teovi nepáčilo. Zajtra bolo strašne ďale-
ko. Asi ako Mars alebo budúce Vianoce. Potom sa robo-
tický záhradník opäť potkol o krhlu a spadol do jazera
medzi svietiace ryby. Teo ho vytiahol a rozhodol sa, že
záhrada jednu noc bez ruže prežije.

Zariadenie odložil a z papiera vystrihol vlastnú me-

sačnú ružu. Nebola strieborná a nemenila sa na motýle, ale mala sedem krivých lupienkov. Položil ju na stôl ako rezerváciu miesta do zajtra.

Keď večer zlatý robot ešte raz zamával z obrazovky, Teo ponuku zavrel bez počítania sekúnd. Hodiny sa mohli ponáhľať samy. On mal papierovú ružu, večeru a celý zajtrajšok.

Na ďalší deň sa objavila kométa. Teo splnil tri úlohy: nazbieral hviezdny prach, opravil satelit a našiel zatúlaného mesačného chrobáka. Posledný diamant pristál v jeho zbierke bez blikajúcich hodín.

Keď ho vložil do kupoly, mesačná ruža sa otvorila. Strieborné motýle vyleteli nad modré stromy. Jeden pristál robotickému záhradníkovi na nose a robot si kýchol do krhly.

„Stálo to za čakanie?“ spýtal sa otec.

Teo prikývol. Ruža rozkvitla o deň neskôr, ale rozhodnutie bolo jeho.

Čas na obrazovke nie je môj rozkaz.

Aj ty si členom klubu

Aj člen klubu sa niekedy zasmee skôr, než si všimne, že vtip bolí. Môže prezradiť heslo alebo na chvíľu uveriť krásnej výhre.

Bezpečný človek nie je človek, ktorý nikdy neurobí chybu.

Je to človek, ktorý sa vie zastaviť aj uprostred chyby.

STOP môžeš použiť pred kliknutím aj po ňom. Pred odoslaním fotografie aj vtedy, keď už je vonku. Pomoc neprichádza neskoro.

Stoj.

Tajomstvá si stráž.

Over.

Povedz.

Posledné slovo je možno najodvážnejšie. Znamená, že na problém nemusíš zostať sám. Dôveryhodný dospelý ti môže pomôcť nahlásiť správu, zmeniť heslo, nájsť pôvodné video alebo jednoducho chvíľu sedieť pri tebe, kým sa prestaneš báť.

Ak prvý dospelý práve nevie pomôcť, skús ďalšieho, ktorému veríš. Problém sa nestáva tvojou povinnosťou len preto, že sa objavil na tvojej obrazovke.

Internet zostáva ihriskom, knižnicou, kinom aj miestom, kde sa stretávajú kamaráti. Len na ňom občas nájdeš stopu, ktorá stojí za druhý pohľad.

Keď ju nabudúce zbadáš, už vieš, čo urobiť.

Vitaj v klube.